

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. I.**, zastoupen Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem, se sídlem Praha 5, Ostrovského 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 16/2004 - 24 ze dne 23. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Miroslavu Krutinovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Odměna bude poukázána ustanovenému zástupci do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 16/2004 - 24 ze dne 23. 4. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6081/VL - 07 - 04 - 2003 ze dne 6. 12. 2003, jímž bylo rozhodnuto, že se azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o azylu“), stěžovateli neuděluje, přitom zároveň žalovaný deklaroval, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti, k výzvě soudu řádně doplněné, namítá, že krajský soud posoudil věc nesprávně, když neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a když rozhodl o tom, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, a jeho rozhodnutí je tak nezákonné. Pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud považoval stěžovatelovy problémy v zemi jeho původu toliko za problémy se soukromými osobami. Pokud krajský soud uváděl, že se stěžovatel neobrátil se žádostí o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, pak stěžovatel tvrdí, že taková pomoc je nefunkční, prostředky ochrany v zemi jeho původu selhávají, země jeho původu trpí korupcí a neexistuje tam efektivní justiční systém. Stěžovatel se proto nemohl na tyto orgány obrátit. Sám krajský soud uvedl, že ukrajinské bezpečnostní orgány projevovaly zájem o jména žadatelů o azyl v České republice přicházejících z Ukrajiny, někteří z odmítnutých žadatelů byli po svém návratu do země původu vystaveni administrativní šikaně, vyšetřování, bylo souzeni a trestáni. Proto se stěžovatel obává, že po jeho návratu může být terčem podobných útoků. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, zároveň požaduje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný důvodnost kasační stížnosti ve svém vyjádření popírá. V případě stěžovatele bylo zjištěno, že mu vyhrožovaly soukromé osoby, což nelze považovat za důvod azylově relevantní. Žalovaný poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dovozuje, že řízení o udělení azylu není řízením o tom, zda stát, ze kterého žadatel pochází, je schopen plnohodnotně zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícímu znění Úmluvy o právním postavení uprchlíků, ale o tom, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu podávané z § 12 až § 14 zákona o azylu. Tyto podmínky splněny nebyly. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil pro posouzení této věci zejména následující rozhodné skutečnosti: stěžovatel ve správním řízení poukazoval na své potíže se zaměstnavatelem, u něhož pracoval v baru. Bar byl vykraden, krádež byla oznámena na policii, ta pachatele nezjistila, a proto majitel baru požadoval odškodnění po stěžovateli. Vyhrožoval mu, že ublíží jeho rodičům, že mu zapálí dům apod. Stěžovatel asi na měsíc odjel, přitom po návratu byl zadržen policií, ta jej na policejní stanici držela 15 dní, policisté jej bili a vyptávali se, proč nechce zaplatit peníze, následně jej pustili, avšak přišel za ním majitel baru a znovu mu vyhrožoval. Za této situace stěžovatel opustil zemi svého původu, v České republice pobýval nelegálně a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl důvody, pro které by mu měl být udělen azyl, a v tomto směru vydal dne 6. 12. 2003 rozhodnutí. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, v níž mimo jiné tvrdil, že si je vědom toho, že důvody, pro které požádal o azyl, neodpovídají důvodům podle § 12 zákona o azylu, s ohledem na svoji životní situaci však žádá o posouzení možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Závěr, k němuž žalovaný dospěl ohledně překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, stěžovatel nezpochybnil. Krajský soud žalobu zamítl, rozsudek byl stěžovateli doručen dne 3. 5. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 7. 5. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Pokud jde o její přípustnost,

tu je třeba posoudit s ohledem na uplatněné kasační důvody. Tvrdí-li stěžovatel, že krajský soud nesprávně považoval stěžovatelovy problémy v zemi jeho původu toliko za problémy se soukromými osobami a že se tím dopustil nezákonnosti při posuzování právní otázky splnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, pak toto jeho tvrzení nenalézá opory v obsahu žaloby, ač stěžovateli nic nebránilo, aby obdobnou námitku již v žalobě ke krajskému soudu uplatnil. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná také tehdy, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Pokud tedy námitku směřující do aplikace § 12 zákona o azylu uplatnil stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, ač ji mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem, avšak neučinil tak, je v této části kasační stížnost nepřípustnou a Nejvyšší správní soud se touto námitkou nemohl zabývat. Obdobný závěr konstatuje Nejvyšší správní soud ohledně nyní stěžovatelem tvrzené nezákonnosti při posuzování splnění překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovateli nic nebránilo v tom, aby předmětem přezkumu krajského soudu učinil závěr žalovaného ohledně konstatace neexistence překážky vycestování. Neučinil-li tak, pak krajský soud se touto otázkou zabýval nadbytečně. Pro nynější posouzení je však rozhodující, že i v této části je jeho kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustnou a ani v této části se jí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Za přípustnou tedy lze považovat toliko stěžovatelovu námitku směřující do nesprávného posouzení otázky splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

V rozsahu řádně a přípustně uplatněného kasačního důvodu tedy Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel tvrdí, že krajský soud měl shledat důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, pak Nejvyšší správní soud nutně musí vycházet ze zásady, podle níž udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu je odlišně od důvodů podle § 12 a § 13 téhož zákona odvislé od správního uvážení žalovaného. Soudu tak nepřísluší přehodnocovat správnost uvážení žalovaného, ale přezkoumat dodržení předpisů, jimiž je takové správní uvážení limitováno. Posoudil-li žalovaný jak osobní situaci stěžovatele včetně jeho postupu v zemi původu i po příjezdu do České republiky a jím uváděných důvodů žádosti o azyl, tak i stav v zemi stěžovatelova původu, nepřekročil tím zákonem vymezený rámec správního uvážení, navíc v jeho rozhodnutí není obsažen ohledně této otázky jakýkoli logický rozpor. Krajský soud se obdobným způsobem vyslovil na str. 5 napadeného rozsudku, přitom v jeho závěru Nejvyšší správní soud žádnou nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost tohoto rozsudku, neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost v té části, v níž shledal její přípustnost, není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Ta by příslušela žalovanému. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu č. j. 24 Az 16/2004 - 35 ze dne 24. 5. 2004 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi Mgr. Miroslavu Krutinovi odměnu ve výši 2150 Kč, neboť ustanovený zástupce doložil uskutečnění dvou úkonů právní služby po 1000 Kč (převzetí zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti, to vše podle § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), k tomu ustanovenému advokátovi náleží dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu